

Formy aktywizacji zawodowej

Osoby bezrobotne mogą korzystać z następujących form aktywizacji zawodowej, przewidzianych przez ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001 ze zm.):

- dodatek aktywizacyjny
- prace interwencyjne
- prace społecznie użyteczne
- staż i przygotowanie zawodowe w miejscu pracy
- pożyczki szkoleniowe
- roboty publiczne
- stypendia w okresie kontynuowania nauki
- szkolenia
- wsparcie działalności gospodarczej
- zwrot kosztów przejazdu i zakwaterowania

Dodatek aktywizacyjny

Osoba bezrobotna może złożyć do urzędu pracy wniosek o przyznanie dodatku aktywizacyjnego w wypadku, gdy jest zarejestrowana w urzędzie pracy, posiada prawo do zasiłku oraz gdy podejmie ona:

- zatrudnienie w wyniku skierowania przez urząd w niepełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub służbie i otrzymuje wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę;
- zatrudnienie z własnej inicjatywy lub inną pracę zarobkową.

W pierwszym przypadku dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości stanowiącej różnicę między minimalnym wynagrodzeniem za pracę a otrzymywanym wynagrodzeniem, nie większej jednak niż 50 proc. zasiłku, przez okres, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek. Natomiast, jeżeli podjęcie zatrudnienia nastąpiło z własnej inicjatywy, wówczas można ubiegać się o dodatek aktywizacyjny przysługujący w wysokości do 50 proc. zasiłku, przez połowę okresu, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

Dodatek aktywizacyjny nie przysługuje w przypadku:

- skierowania bezrobotnego przez powiatowy urząd pracy do prac interwencyjnych, robót publicznych lub na stanowisko pracy, którego koszty wyposażenia lub doposażenia zostały zrefundowane z Funduszu Pracy;
- podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej u pracodawcy, u którego był zatrudniony lub dla którego wykonywał inną pracę zarobkową bezpośrednio przed zarejestrowaniem jako bezrobotny;
- podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej za granicą Rzeczypospolitej Polskiej u pracodawcy zagranicznego.

Prace interwencyjne

Powiatowe urzędy pracy w razie braku propozycji odpowiedniego zatrudnienia dla bezrobotnych mogą inicjować oraz finansować prace interwencyjne. W ich ramach pracodawcy zatrudniają bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy w zamian za uzyskiwaną z urzędu pracy refundację części kosztów wynagrodzenia oraz składki na ubezpieczenia społeczne. Do grupy bezrobotnych w szczególnej sytuacji na rynku pracy zalicza się:

- 1) bezrobotnych do 25 roku życia,
- 2) bezrobotnych długotrwale lub kobiet, które nie podjęły zatrudnienia po urodzeniu dziecka,
- 3) bezrobotnych powyżej 50 roku życia,
- 4) bezrobotnych bez kwalifikacji zawodowych, bez doświadczenia zawodowego lub bez wykształcenia średniego,
- 5) bezrobotnych samotnie wychowujących co najmniej jedno dziecko do 18 roku życia,
- 6) bezrobotnych, którzy po odbyciu kary pozbawienia wolności nie podjęli zatrudnienia,
- 7) bezrobotnych niepełnosprawnych.

Prace interwencyjne dla ww. grup bezrobotnych mogą trwać od 6 miesięcy (do 12 miesięcy, jeżeli refundacja obejmuje co drugi miesiąc).

Prace interwencyjne mogą być dłuższe i trwać do 12 miesięcy (do 18 miesięcy, jeżeli refundacja obejmuje co drugi miesiąc) w przypadku:

- bezrobotnych do 25 roku życia,
- bezrobotnych długotrwale lub kobiet, które nie podjęły zatrudnienia po urodzeniu dziecka,
- bezrobotnych, którzy po odbyciu kary pozbawienia wolności nie podjęli zatrudnienia,
- bezrobotnych niepełnosprawnych.

Dla bezrobotnych powyżej 50 roku życia prace interwencyjne mogą trwać najdłużej, a mianowicie do 24 miesięcy (do 48 miesięcy jeżeli refundacja obejmuje co drugi miesiąc).

Wysokość refundacji jaką otrzymuje pracodawca określona jest w umowie zawartej z urzędem pracy.

Prace interwencyjne organizują pracodawcy, czyli jednostki organizacyjne, chociażby nie posiadały osobowości prawnej, a także osoby fizyczne, jeżeli zatrudniają co najmniej jednego pracownika.

Prace społecznie użyteczne

Prace społecznie użyteczne są nową formą aktywizacji bezrobotnych wprowadzoną nowelizacją ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (weszła w życie 1 listopada 2005 roku). Oznaczają one prace wykonywane przez bezrobotnych, nie posiadający już prawo do zasiłku. Do tych prac kieruje ich starosta, a organizują gminy w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, organizacjach lub instytucjach statutowo zajmujących się pomocą charytatywną lub na rzecz społeczności lokalnej.

Prace takie mogą wykonywać bezrobotni, dla których upłynął już czas pobierania zasiłku bądź też go nie nabyły (prawa takiego nie ma około 87 proc. bezrobotnych), w miejscu zamieszkania lub pobytu w wymiarze do 10 godzin tygodniowo za wynagrodzeniem co najmniej 6 zł za godzinę.

Ustawa nie zawiera ograniczenia czasowego dla realizacji tych prac - co oznacza, iż osoba bezrobotna może cały rok (i dłużej) wykonywać prace społecznie użyteczne,

przy czym zachowuje status osoby bezrobotnej. Osoba wykonująca prace społecznie użyteczne jest objęta ubezpieczeniem zdrowotnym (z tytułu posiadania statusu osoby bezrobotnej) oraz ubezpieczeniem wypadkowym. Trzeba w tym miejscu jednak zaznaczyć, że odmowa podjęcia takiej pracy oznacza utratę statusu bezrobotnego.

Przepisy znowelizowanej ustawy mocno ograniczyły krąg podmiotów, na rzecz których prace takie mogą być wykonywane. Wynika z tego dobitnie, że mają one służyć wsparciu lokalnych społeczności (przede wszystkim gmin nie mających na celu maksymalizacji zysku). Gminy powinny przygotowywać plany określające rodzaj i ilość prac niezbędnych dla gminy i je przekazywać powiatowym urządowi pracy oraz kierownikom ośrodków pomocy społecznej. Na wniosek starosty kierownicy ośrodków pomocy społecznej powinni sporządzać informacje o liczbie osób bezrobotnych bez prawa do zasiłku korzystających ze świadczeń pomocy społecznej, które powinny zostać skierowane do wykonywania prac społecznie użytecznych na terenie gminy. Na podstawie tych informacji starosta zawiera z gminą porozumienie i powiatowy urząd pracy kieruje bezrobotnych do wykonywania prac społecznie użytecznych. W miastach na prawach powiatu nie zawiera się porozumienia lecz organizuje prace społecznie użyteczne na podstawie wniosku prezydenta miasta.

Pomiędzy podmiotem, w którym są organizowane prace społecznie użyteczne a osobą bezrobotną na podstawie skierowania starosty (urzędu pracy) nie nawiązuje się stosunek pracy oraz nie jest zawierana żadna umowa. Ten rodzaj relacji ma charakter stosunku zobowiązaniowego według prawa cywilnego. Dwie strony (podmiot i osoba bezrobotna) mają wobec siebie zobowiązania, wyrażające się między innymi:

a) po stronie gminy lub podmiotu jest to zobowiązanie do:

- stworzenia bezpiecznych i higienicznych warunków wykonywania pracy społecznie użytecznej oraz przestrzegania przepisów prawa pracy dotyczących wykonywania przez kobiety prac szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia,
- uwzględnienia przy przydziale prac społecznie użytecznych wieku bezrobotnego, stanu jego zdrowia oraz w miarę możliwości posiadanych kwalifikacji,

- pouczenia osoby bezrobotnej o konieczności przestrzegania ustalonego w miejscu wykonywania pracy społecznie użytecznej porządku i dyscypliny,
- zapoznania bezrobotnego z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy,
- ustalenia wysokości przysługującego bezrobotnemu świadczenia (z uwzględnieniem rodzaju i efektów wykonywanej pracy) oraz do wypłaty tego świadczenia pieniężnego w okresach miesięcznych z dołu.

b) po stronie osoby bezrobotnej jest to:

- zobowiązanie wykonywania prac społecznie użytecznych w miejscu, czasie i w sposób wskazany przez gminę lub podmiot, w którym te prace są organizowane,
- zobowiązanie do przestrzegania ustalonego w miejscu wykonywania pracy społecznie użytecznej porządku, dyscypliny i zasad bezpieczeństwa.

Wykonywanie prac społecznie użytecznych może maksymalnie trwać 10 godzin na tydzień - zatem osoby bezrobotne kierowane do wykonywania prac społecznie użytecznych nie są kierowane na badania lekarskie na zasadach dotyczących pracowników w celu ustalenia przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania tych prac. Jednakże, przy przydziale prac należy uwzględniać stan zdrowia osoby bezrobotnej.

Starosta (powiatowy urząd pracy) na wniosek gminy dokonuje gminie refundacji ze środków Funduszu Pracy z tytułu świadczeń pieniężnych wypłaconych osobom wykonującym prace społecznie użyteczne. Ustawa nie przewiduje możliwości wypłacania gminie zaliczek na wypłatę świadczeń. Refundacja dokonywana jest w wysokości nie większej niż 60 proc. od 6 zł za godzinę określonych w porozumieniu. Środki na refundację, o której mowa powyżej mieszczą się w limicie środków Funduszu Pracy przekazywanych samorządom na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu.

Jak wynika z omówionych powyżej przepisów podmiotu, który wypłaca świadczenie pieniężne z tytułu wykonywania prac społecznie użytecznych i osoby bezrobotnej nie łączy umowa. Wynagrodzenie uzyskane z tego tytułu stanowi zatem dla osoby fizycznej przychód z tzw. innych źródeł, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych

(Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zm.). Od dochodów tych podmiotów wypłacający, jak też osoba otrzymująca wynagrodzenie nie odprowadzają miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy. Jednakże po zakończeniu roku kalendarzowego - osoba bezrobotna będzie zobowiązana do samodzielnego rozliczenia podatku.

Wprowadzenie prac społecznie użytecznych miało na celu, oprócz zapewnienia osobom bezrobotnym możliwości uzyskania minimalnych przynajmniej środków do życia i wsparcia działań społeczności lokalnych, zdyscyplinowanie bezrobotnych i ograniczenie możliwości wykonywania przez nich pracy "na czarno". Zwiększenie tej formy wsparcia powinno spowodować bardziej trafne kierowanie pomocy socjalnej do osób rzeczywiście jej potrzebujących. Stosowana jest zasada, że odmowa pracy na rzecz gminy wiązać się będzie z odmową udzielania pewnych rodzajów wsparcia.

Staż i przygotowanie zawodowe w miejscu pracy

Osoby bezrobotne zaliczone przez ustawę do kategorii bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy mogą liczyć na możliwość korzystania z dwóch specjalnych instrumentów ich aktywizacji zawodowej to jest : stażu i przygotowania zawodowego w miejscu pracy.

Staż przeznaczony jest dla młodych bezrobotnych do 25 roku życia oraz bezrobotnych absolwentów szkół wyższych, którzy nie ukończyli 27 roku życia.

Natomiast przygotowanie zawodowe przeznaczone jest dla osób bezrobotnych długotrwale, bezrobotnych bez kwalifikacji zawodowych, bezrobotnych powyżej 50 roku życia, bezrobotnych wychowujących samotnie co najmniej jedno dziecko do 7 roku życia oraz bezrobotnych będących osobami niepełnosprawnymi.

- Staż służy nabywaniu przez bezrobotnego umiejętności praktycznych do wykonywania pracy przez wykonywanie zadań w miejscu pracy bez nawiązania stosunku pracy z pracodawcą;
- Przygotowanie zawodowe w miejscu pracy służy zdobywaniu nowych kwalifikacji lub umiejętności zawodowych poprzez praktyczne wykonywanie zadań zawodowych na stanowisku pracy według ustalonego programu uzgodnionego pomiędzy starostą, pracodawcą i bezrobotnym.

Bezrobotni w trakcie odbywania stażu lub przygotowania zawodowego w miejscu pracy otrzymują od starosty stypendium w wysokości 140 % kwoty zasiłku dla bezrobotnych. Staż i przygotowanie zawodowe w miejscu pracy odbywają się na podstawie umowy zawieranej pomiędzy pracodawcą organizującym staż lub przygotowanie a starostą. Starosta przed skierowaniem bezrobotnego na staż lub przygotowanie zawodowe, może go skierować na badania lekarskie a jeśli charakter pracy tego wymaga na specjalistyczne badania lekarskie lub testy psychologiczne. W umowie pracodawca zobowiązuje się do przeprowadzenia stażu lub przygotowania zawodowego zgodnie z ustalonym programem.

Pracodawca organizujący staż lub przygotowanie zawodowe w miejscu pracy ponadto zobowiązany jest między innymi do:

- Zapoznania bezrobotnego z programem stażu lub przygotowania zawodowego,
- Zapoznania bezrobotnego z jego obowiązkami i uprawnieniami,
- Zapewnienia bezrobotnemu profilaktycznej ochrony zdrowia w zakresie przewidzianym dla pracowników,
- Przeszkolenia bezrobotnego na zasadach przewidzianych dla pracowników zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych oraz zapoznaje go z obowiązującym regulaminem pracy.

Bezrobotny odbywający staż lub przygotowanie zawodowe w miejscu pracy powinien:

- przestrzegać ustalonego rozkładu czasu pracy,
- sumiennie wykonywać zadania objęte programem stażu lub przygotowania zawodowego,
- przestrzegać przepisów i zasad obowiązujących pracowników zatrudnionych w zakładzie pracy, a w szczególności zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych.

Pożyczki szkoleniowe

Osoby bezrobotne i żołnierze rezerwy mogą również ubiegać się o udzielenie pożyczki szkoleniowej ze środków Funduszu Pracy. Pożyczka szkoleniowa może zostać udzielona w celu umożliwienia podjęcia zatrudnienia wymagającego

szczególnych kwalifikacji. Wysokość pożyczki nie może przekraczać czterokrotnego przeciętnego wynagrodzenia obowiązującego w dniu podpisania umowy. Pożyczka jest nieoprocentowana, lecz powinna zostać spłacona w ciągu 18 miesięcy od ustalonego w umowie dnia zakończenia szkolenia.

Roboty publiczne

Roboty publiczne mogą być organizowane przez gminy, organizacje pozarządowe statutowo zajmujące się problematyką: ochrony środowiska, kultury, oświaty, sportu i turystyki, opieki zdrowotnej, bezrobocia oraz pomocy społecznej.

Przy robotach publicznych instytucje mogą ubiegać się o zatrudnienie bezrobotnych (przy pełnym wymiarze czasu pracy) w okresie do 6 miesięcy w ramach realizowanych na terenie gminy lub województwa inwestycji infrastrukturalnych oraz innych zadań inwestycyjnych finansowanych lub dofinansowywanych ze środków budżetu państwa, samorządu terytorialnego, funduszy celowych lub środków instytucji, organizacji oraz zadań związanych z opieką społeczną i obsługą bezrobocia.

Do robót publicznych w pełnym wymiarze czasu pracy urząd pracy może skierować wyłącznie:

- bezrobotnych długotrwale lub kobiet, które nie podjęły zatrudnienia po urodzeniu dziecka,
- bezrobotnych powyżej 50 roku życia,
- bezrobotnych bez kwalifikacji zawodowych, bez doświadczenia zawodowego lub bez wykształcenia średniego,
- bezrobotnych samotnie wychowujących co najmniej jedno dziecko do 18 roku życia,
- bezrobotnych, którzy po odbyciu kary pozbawienia wolności nie podjęli zatrudnienia,
- bezrobotnych niepełnosprawnych.

Do wykonywania przez okres do 6 miesięcy pracy niezwiązanej z wyuczonym zawodem w wymiarze nieprzekraczającym połowy wymiaru czasu pracy na zasadach robót publicznych urząd pracy może skierować:

- bezrobotnych do 25 roku życia,
- bezrobotnych długotrwale lub kobiet, które nie podjęły zatrudnienia po urodzeniu dziecka.

Urząd pracy po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku pracodawcy zawiera z organizatorem robót publicznych stosowną umowę, kieruje odpowiednich kandydatów do pracy oraz refunduje organizatorowi robót publicznych przez okres do 6 miesięcy część kosztów poniesionych na wynagrodzenia (przy pełnym wymiarze czasu pracy).

Refundacja nie może przekroczyć jednak 50 proc. przeciętnego wynagrodzenia obowiązującego na koniec każdego miesiąca i składki na ubezpieczenie społeczne od refundowanego wynagrodzenia.

Stypendia w okresie kontynuowania nauki

Stypendia na naukę w szkołach przeznaczone są dla bezrobotnych do 25 roku życia nie posiadających kwalifikacji zawodowych.

Stypendium na naukę w szkole przysługuje pod warunkiem nieprzekroczenia dochodu na osobę w rodzinie w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej uprawniającego do świadczeń z pomocy społecznej.

Aby uzyskać prawo do ubiegania się o stypendium na naukę w szkole osoba bezrobotna powinna w okresie 6 miesięcy od zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy podjąć dalszą naukę w: szkole ponadpodstawowej dla dorosłych, w szkole ponadgimnazjalnej dla dorosłych lub w szkole wyższej w systemie studiów wieczorowych lub zaocznych.

Stypendium przysługuje na okres 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia nauki. Wypłata stypendium może zostać przedłużona do ukończenia nauki, zgodnie z programem nauczania. W przypadku przerwania nauki lub utraty statusu bezrobotnego, stypendium nie przysługuje.

Wysokość stypendium wynosi 50 proc. kwoty zasiłku dla bezrobotnych. Stypendium wypłaca się: z dołu, za okresy miesięczne, w terminach ustalonych przez powiatowy urząd pracy, nie później jednak, niż w ciągu 14 dni od dnia upływu okresu, za który stypendium jest wypłacane.

Stypendium przysługuje również za okres choroby i macierzyństwa poświadczonej zaświadczeniem lekarskim, za okres wakacji.

Szkolenia

Starosta inicjuje, organizuje i finansuje z Funduszu Pracy szkolenia bezrobotnych, osób pobierających rentę szkoleniową i żołnierzy rezerwy w celu zwiększenia ich szans na uzyskanie zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, podwyższenia kwalifikacji zawodowych lub zwiększenia aktywności zawodowej, w szczególności w przypadku:

- 1) braku kwalifikacji zawodowych;
- 2) konieczności zmiany lub uzupełnienia kwalifikacji w związku z brakiem propozycji odpowiedniej pracy;
- 3) utraty zdolności do wykonywania pracy w dotychczas wykonywanym zawodzie;
- 4) braku umiejętności aktywnego poszukiwania pracy.

Starosta, na wniosek bezrobotnego, może sfinansować ze środków Funduszu Pracy, do wysokości 50 % przeciętnego wynagrodzenia, koszty egzaminów umożliwiających uzyskanie świadectw, dyplomów, zaświadczeń, określonych uprawnień zawodowych lub tytułów zawodowych oraz koszty uzyskania licencji niezbędnych do wykonywania danego zawodu.

Szkolenia organizowane przez powiatowe urzędy pracy mogą trwać do 6 miesięcy (w przypadkach uzasadnionych programem szkolenia - do 12 miesięcy). Wyjątek stanowią szkolenia dla osób nie posiadających żadnych kwalifikacji zawodowych, które mogą trwać do 24 miesięcy.

Osobom bezrobotnym w okresie szkolenia przysługuje dodatek szkoleniowy w wysokości 20 proc. zasiłku. Młodzieży do 25 roku życia w okresie szkolenia przysługuje stypendium w wysokości 40 proc. kwoty zasiłku.

Osoby bezrobotne mogą też otrzymać:

- zwrot kosztów przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia, jeżeli szkolenie odbywa się w miejscowości innej niż miejsce zameldowania uczestnika szkolenia,

- zwrot kosztów egzaminów umożliwiających uzyskanie świadectw, dyplomów, zaświadczeń, określonych uprawnień zawodowych lub tytułów zawodowych oraz kosztów uzyskania licencji niezbędnych do wykonywania zawodu - do wysokości 50 proc. przeciętnego wynagrodzenia,
- zwrot kosztów studiów podyplomowych do wysokości 75 proc., jeżeli osoba bezrobotna uprawdopodobni, że ukończenie danych studiów zapewni uzyskanie odpowiedniej pracy.

Koszty szkolenia nie mogą przekroczyć dziesięciokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę na jedną osobę w okresie ostatnich 3 lat.

Wsparcie działalności gospodarczej

Osobom bezrobotnym mogą być przyznane jednorazowo środki z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związanych z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie - nie wyższej jednak niż 5-krotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia.

W przypadku gdy działalność jest podejmowana na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych wysokość przyznanych środków nie może przekraczać 3-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka założyciela spółdzielni oraz 2-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka przystępującego do spółdzielni socjalnej po jej założeniu spółdzielni.

Bezrobotny zamierzający podjąć działalność gospodarczą i ubiegający się o przyznane dotacji powinien złożyć wniosek we właściwym urzędzie pracy.

Wniosek o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej może być uwzględniony, w przypadku gdy bezrobotny spełnia m.in. następujące warunki:

- w okresie 12 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, szkolenia, przygotowania zawodowego w miejscu pracy, wykonywania prac interwencyjnych lub robót publicznych,

- nie otrzymał w okresie 5 lat poprzedzających złożenie wniosku pożyczki z Funduszu Pracy lub z innych funduszy publicznych środków na podjęcie działalności gospodarczej lub rolniczej.

Zwrot kosztów przejazdu i zakwaterowania

Bezrobotny może ubiegać się o zwrot kosztów przejazdu do miejsca pracy, odbywania u pracodawcy stażu, przygotowania zawodowego w miejscu pracy, szkolenia lub odbywania zajęć z zakresu poradnictwa zawodowego.

Decyzję podejmuje tu starosta po rozważeniu wszystkich okoliczności danego przypadku. Może on wyrazić zgodę na refundację lub jej odmówić.

Warunkiem ubiegania się o zwrot kosztów przejazdu jest podjęcie pracy, stażu, przygotowania zawodowego w miejscu pracy, szkolenia lub zajęć z zakresu poradnictwa zawodowego poza miejscem zamieszkania na podstawie skierowania urzędu pracy. Ponadto uzyskiwane wynagrodzenie nie może przekraczać 200 proc. minimalnego wynagrodzenia za pracę.

O zwrot kosztów zakwaterowania może ubiegać się osoba, która spełnia łącznie następujące warunki:

- na podstawie skierowania urzędu pracy podjęła pracę, staż, przygotowanie zawodowe w miejscu pracy lub szkolenie poza miejscem zamieszkania w miejscowości, do której czas dojazdu i powrotu do miejsca stałego zamieszkania wynosi łącznie ponad 3 godziny dziennie;
- mieszka w hotelu lub wynajętym mieszkaniu w miejscowości lub w pobliżu miejscowości, w której pracuje, odbywa staż lub przygotowanie zawodowe w miejscu pracy w pobliżu tej miejscowości;
- uzyskuje wynagrodzenie w wysokości nieprzekraczającej 200 proc. minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w miesiącu, za który jest dokonywany zwrot kosztów zakwaterowania.